

ANKARA ÖZEL TEVFİK FİKRET
ANADOLU LİSESİ

ÖĞRENCİ DERGİSİ

MART 2021

SAYI: 1

İletişim: tfldergisi@gmail.com

İÇİNDEKİLER

▪ Giriş.....	2
▪ Editörden Karışık Tost : Z Kuşağı Ve Depresyon	3
▪ Dara Ağabey ile Röportaj.....	5
▪ Okuldan Kareler.....	6
▪ Bilginiz Olsun.....	8
▪ Tarihte Bu Ay: 8 Mart ve Clara Zetkin.....	9
▪ Dizelerde Kadın.....	11
▪ Tıfilm.....	12
▪ Atıştırmalık Mitoloji.....	13
▪ <u>Sizin elinizden: Edebiyat</u>	15
○ “Lacivert Hüzün” – Ada KOÇALAN.....	15
○ “Ben” – Defne YAĞLI.....	16
○ “Tanıdık Kader” - Duru SESİGÜRGİL.....	18
○ “Vefasız Teneke” – İpek ALGAN.....	22
○ “Kum Saati” – Rania ERCAN.....	23
▪ Kapanış.....	25

“Kantinde buluşuyoruz.”

GİRİŞ

Kantin’in ilk sayısına hoş geldiniz.

Eski normalimizden uzaklaştığımız bu dönemde, öğrenciler olarak doldurabileceğimiz yeni bir sayfa yaratmak ve yalnızlık hissinden uzaklaşıp beraber olduğumuzu hatırlamak amacıyla bu dergiyi sizlere sunuyoruz. Unutmayın, bu dergide öğrenciler öğrencilerle buluşuyor, dergi tüm öğrencilerin katkısına, önerilerine ve eleştirilerine açık. Bu derginin okuru sadece bir okur değil aynı zamanda onun yaratıcısıdır.

Dergimiz tek bir tema üzerinde ilerlemiyor. Tek bir şeye odaklanmakta zorluk çektiğimiz bu günlerde, sizleri sıkmadan bir çok alana değinmeye çalıştık. Anlayacağınız, kantinimizin rafları zengin, bol bol çeşit var. Sayfaları çevirdikçe size hitap edebilecek, bilginin de eğlencenin de olduğu birçok farklı rafımızla karşılaşacaksınız.

İlk sayımızda emeği geçen ve bize destek veren herkese teşekkür ediyoruz. Umarız ki sayfalarımız boyunca bizim hazırlarken hep hissettiğimiz kantin sıcaklığını sizler de hissedersiniz.

Keyifli okumalar...

EDİTÖRDEN KARIŞIK TOST : Z KUŞAĞI VE DEPRESYON

Merhaba “Kantin” sakinleri,

Umuyorum ki hepiniz, kendinizi kendiniz gibi hissettiğiniz günler geçiriyorsunuzdur. Anladığınız üzere kantinde konuştuğumuz ilk konu z kuşağı yani biz ve depresyonumuz. Depresyon dediğimiz aslında öyle laf arasında kolayca söylenecek bir şey değil. Ne kadar kontrol edebildiğimize de bağlı olarak ciddi bir durum. Şimdi diyebilirsiniz “İlk konu için seçe seçe bunu mu seçtiniz? Zaten yeterince bunaldım bir de bunu niye okuyayım?”.

Haksız da sayılmazsınız aslında ama şimdi size depresyonu anlatan bilimsel makaleler falan sunmayacağım, merak etmeyin. Konuyu neden böyle seçtiğimizi söyleyeyim, en başta kendime şunu sordum : “Biz bu dergiyi gerçekten niye çıkarıyoruz?”.

Belki de şimdi işsizlikten, diye düşünüyorsunuz ama hayır, “boşluktan” çıkarıyoruz. Onca sorumluluğumuz altında hep bir yerlerde bizi dürtten o boşluktan bahsediyorum. Gerçi bu dediğim şimdi size bir şey ifade etmemiş de olabilir ama hani olur ya mesela, tüm dersi dikkatle dinlersin ve ders biter, bir bakarsın ki aslında hiçbir şey öğrenmemişsin. Öyle anlamsız, gereksiz, bomboş bir his. Aslına bakarsanız, boşluğun asıl nedeni üretimin, değişimin olmaması.

Evet, çabalıyoruz ama aslında uzun zamandır tatmin olamıyoruz. Bazı zamanlar ise bu boşluk bizi içine çekiyor, hem de öyle çekiyor ki sanki hiçbir anlamımız, amacımız yokmuş gibi hissediyoruz, mutsuz hissetmemeye üşeniyoruz. Öyle ki sanki sadece nefes aldığımız için yaşar hâle geliyoruz. Tanıdık geldi mi?

Bu boşluk dediğim şey sonu belli olmayan, karanlık bir oda gibi aslında. Hepimiz öyle bir odaya girmekten tedirgin oluruz, değil mi? Hayatın normal akışında, yani neredeyse bir sene önce, günlük sorumluluklarımıza ve problemlerimize odaklanmaktan bu odaya girmemize o kadar da gerek kalmıyordu. Zaman hızlıydı, hareket fazlaydı. Ama şimdi, bir anda, tam da en fazla sorguladığımız, duygularımızı en yoğun yaşadığımız yaşlarımızda bu boşlukla baş başa kaldık. Ve boşluğumuz bize tıpkı kötü bir alışkanlık gibi cazip geldi bir yandan da. Kontrol edemediğimizde içine gömülmek daha kolaydı.

Duygularımız değişti. Ve daha da önemlisi konfor geldi. Rahatsız okul sandalyelerinden yataklara ani bir geçiş yaptık. Açıkçası bayağı bir işimize geldi. Ama konfor alanımız genişlediğinde kendimize çalışmak ve yaşamak için neden bulmakta zorlanıyoruz.

Basit bir mantıkla, hayatımızda genel bir konfor sağlamak için çalışıyoruz, para kazanıyoruz, öğreniyoruz. Bu konfor çok gençken elimize geçti ve şikâyet etmek kolaylaştı çünkü problem aramaya başladık. Şikâyetlerimiz arttığı için gittikçe olaylara kötümser bakmaya alışıyoruz. Ürettiğimiz düşünce olumsuz olduğu için de yaşadığımız ve hissettiğimiz şeyler de onlara orantılı olarak olumsuz oluyor. Evet, biraz “Evrene olumlu mesaj yolla.” demeye geldi sonuç ama bu böyle bir döngü.

Şimdi kendimle çelişeceğim ama aslında bu durum bu kadar da basit değil çünkü tamamen

olumsuz değiliz. Normal insanlarız ve hayatlarımızda inişler ve çıkışlar oluyor, tamamen olumlu şeyler yaşamamız veya olumsuz şeyler yaşamamız mümkün değil. Sadece bazen olumsuzluklar ağır basıyor ve döngünün içinden çıkmamız zaman alabiliyor. Kaybolabiliyoruz.

Mutluluğumuz ve mutsuzluğumuz illa belli sebeplere bağlı olmak zorunda değil, belki de canınız sadece mutsuz olmak istemiştir ve bu bir sıkıntı değil. Duyduğumuz tüm negatif duyguların karşısında en az onlar kadar güçlü pozitif duygular da var. Ama eğer savaşı olumsuz duyguların kazandığı bir dönemden geçiyorsanız şu koca dünyada sevdiğiniz o minik şeylere tutunun. Örneğin, kim ne der diye düşünmeden bağıra bağıra şarkı söyleyin, durduk yere sevdiğiniz birine sarılın ve yüz ifadesini inceleyin, kıyamadığınızdan bitiremediğiniz o tatlıyı yiyin, ne bileyim, size o anda, o saniyede yaşadığınızı ve hissettiğinizi hatırlatan şeyleri yapın. İnanın ki yaşadığımız hayatlar farklı olsa da aslında o kadar da farklı değiliz. Hepimiz bir şeylerin elimizden kayıp gittiğini bir noktada hissedebiliyoruz.

Ve bir şey daha demek istiyorum, sebebi ne olursa olsun mutsuzluk hissetme özgürlüğümüz var. Kendi derdinizi küçümsemek sadece kendinizi hırpalamanıza neden olacaktır. Dışarıya nasıl bir izlenim verdiğiniz önemli değil, günün sonunda ve başında hep biricik kendinizlesiniz.

Yukarıda bir soru sormuştum, biz bu dergiyi niye çıkarıyoruz ve neden ilk sayımızın konusu buydu, diye. Bir sır vereyim, boşluğu aydınlatamazsınız ama içeriğini doldurabilirsiniz. Açıkçası içimizden sadece durmak geldiğinde bile ilerleyebileceğimiz bir yol olduğunu bilmek bizi rahatlatıyor ve boşluğumuzu ancak durmaktan sıkıldığımızda doldurabiliriz. Biz de size, olur da sıkılırsanız, diye bir yol açmak istedik aslında. Diğer aylarda hangi konular işlenir bilemem ama pandemide çıkmış bir dergi olarak boşluğu doldurmak için önce boşluğu fark etmenizi istedik.

Sağlıkla kalın, üretken kalın...

Doğa TERZİ
10/B

DARA AĞABEY İLE RÖPORTAJ

Okula gidemediğimiz bu günlerde, hocalarımızı çevrimiçi dersler vesilesiyle görebiliyoruz evet. Ama okulumuzdaki çalışanları uzun bir süredir göremiyoruz. Biz de onları merak ettik ve okulumuza uğradık.

İsminden esinlendiğimiz güzel kantinimizin en aşına olduğumuz isimlerinden biri, Dara Ağabey ile sohbet ettik.

- **Okulda öğrenciler ile en çok iletişim içinde olan insanlardan biri de sizsiniz, öğrenciler olmadığı zaman ne hissettiniz, sessizlik güzel miydi ?**

- **DARA AĞABEY:** İlk başlarda sessizlik güzeldi ama sonra bir boşluğa düşüyorsun, çocukları özleyorsun. Tamamen özlem duygusu, diyelim...

- **Kantinde çalışan diğer ağabey ve ablalarımızı göremedik. Hâlâ buradalar mı?**

- **DARA AĞABEY:** Kantinde sizin bildiğiniz arkadaşlarımız kalmadı, sadece ben varım.

- **Bu dönem sizin için nasıl geçti? Hem ekonomik hem sosyal olarak...**

- **DARA AĞABEY:** Daha çok yalnız kaldım, kendimle baş başa kaldım, diyelim. Ekonomik anlamda da genel olarak ülkemizde olduğu gibi bizim için de kötü geçti. Yalnızlığın kötü olduğunu anladık, daha özgürken daha kısıtlı hâle geldik.

- **Hep okulda mıydınız süreç boyunca?**

- **DARA AĞABEY:** Evet geldim, boş okula bile geldim.

- **Eskisi gibi akşam sekize kadar okulda kalıyor musunuz?**

- **DARA AĞABEY:** Evet eskisi gibi, sabah erkenden geliyorum ve akşama kadar buradayım.

- **Arkadaşlarımıza bir mesajınız var mı ?**

- **DARA AĞABEY:**

Sizleri çok seviyorum, kendinize iyi bakın.

OKULDAN KARELER

Bazı yerler özeldir, güvende ve huzurlu hissettirir. Pandemiden önce kimi zaman şikâyet ederek gittiğimiz okulumuzda bile kendimizi oraya ait hissettiğimiz illaki bir yer vardır. Bazıları için bu yer dut ağaçlarıydı, bazıları için kütüphanedeki klimalı bölüm, bazıları için merdivenler, bando odası, mavi salon, kantindeki camın önündeki kalorifer... Say say bitmez. Okulda fiziksel olarak bulunmanın değerini ancak böyle bir dönemde anlayabilirdik ve kabul edelim, özledik.

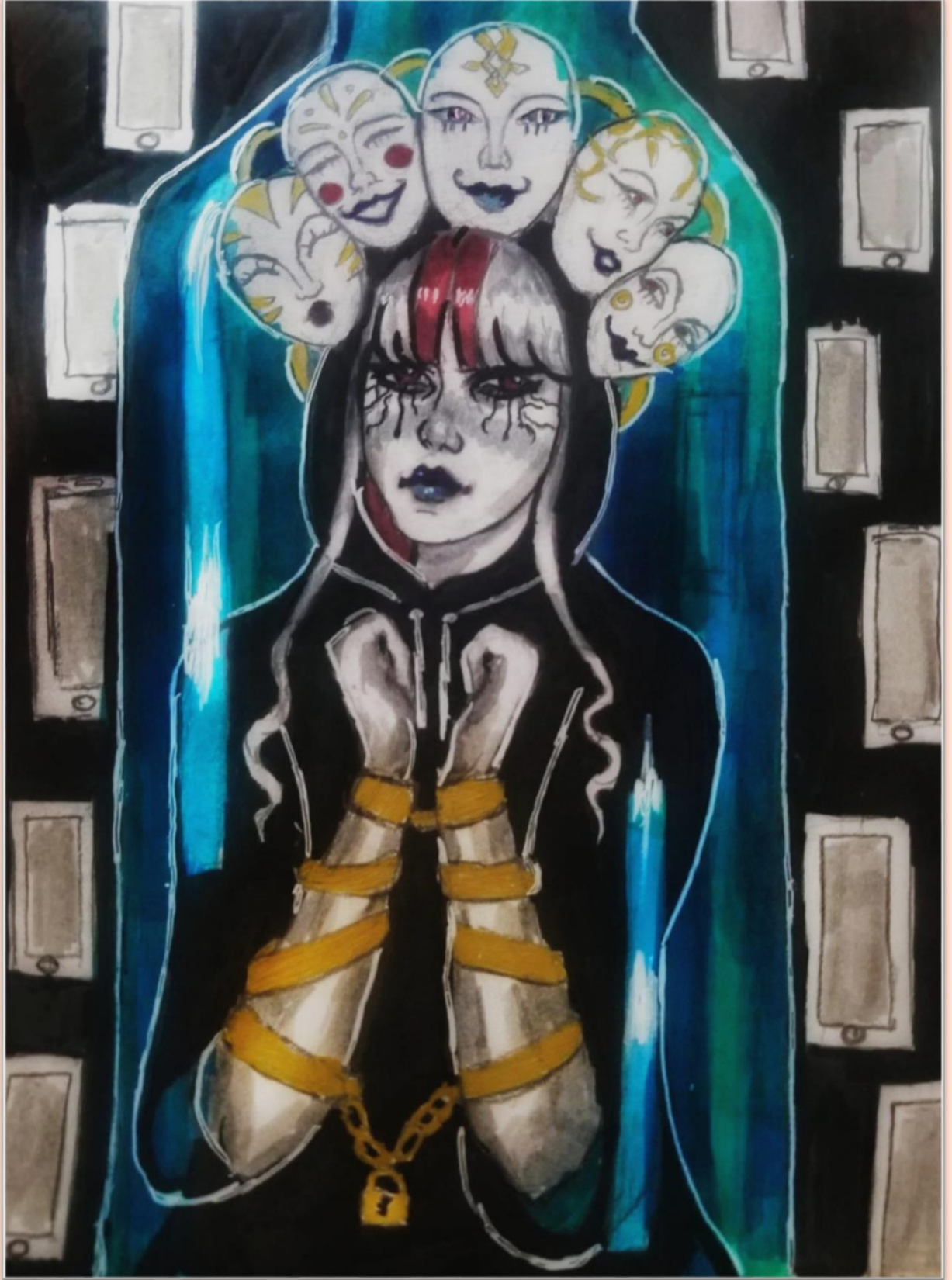
Buyurun okulun bizsiz hâlinde birkaç kare...

Doğan Ağabey'in hepimize selamı var:

“Çocuklar sizleri çok özledik. Okulunuzu sevin. Depresyona girmenize gerek yok, bunlar geçecek, pandemi bitecek. Siz sağlığınıza dikkat edin. Kendinizi sevin. En yakın zamanda görüşmek dileğiyle...”

Not: Sanıyoruz ki Doğan Ağabey'in dileği gerçek oldu. :D

Çizer: Dilay ŞİMŞİR 10/B

BİLGİNİZ OLSUN...

Eveet, gelecek kaygısı, depresyon, stres derken ruh sağlığımız bir yere kadar dayanıyor, bu sırada beden sağlığımızı da ihmal edersek olmaz. O yüzden bilginiz olsun bu besinler kaygıya, depresyona iyi geliyor...

Bal: Bal, doğal şekere sahip olduğu için ani tatlı krizlerinde, mutsuz hissettiğimizde yapay ürünler yerine tercih edebileceğimiz sağlıklı bir besindir. Ayrıca bal, tatlı ihtiyacımız dışında da birçok derdimize deva olabilen, ilaç niteliğinde bir besindir. Sabahları aç karnına bir kaşık (doğal) bal yutmanız hem midenize iyi gelecektir hem de güne zinde başlamanıza yardım edecektir.

Elma: B vitaminleri, potasyum ve fosfor deposu olan elma, sinirleri yatıştırıcı bir etkiye sahiptir.

Balık: Araştırmalara göre balığın içindeki Omega 3 'ün psikoloji üzerinde oldukça fazla etkisi vardır ve balık tüketimi arttıkça depresyon riski de bir o kadar azalır. Balığı çok sık tüketen toplumlarda depresyona girme oranının çok daha düşük olduğu da ayrıca gözlemlenmiştir.

Kakao: Kakao vücuda endorfin hormonu salgılatır. Bu hormon gerginliği ve stresi azaltarak daha mutlu hissetmemizi sağlar. Aynı şey çikolata için de geçerlidir özellikle de bitterse.

Badem: Badem yüksek oranda magnezyum içerir. Magnezyumun sakinleştirici ve gevşetici bir etkisi vardır. Bu nedenle stresliyen ya da kaygılıyken badem tüketebilirsiniz. Ayrıca eğer çalışırken acıkanlarsanız yanınıza içinde badem, kaju, ceviz gibi kuru yemişlerin olduğu küçük bir kase almanız hem açlığınızı yatıştıracak hem de konsantrasyonunuzu artıracaktır.

Muz: Muzda yüksek oranda potasyum vardır. Potasyum sinir sisteminin güçlenmesine yardımcı olur ve anksiyete ile başa çıkmada oldukça faydalıdır.

Tarihte Bu Ay : 8 Mart'ın Yaratıcısı Clara Zetkin

Tarih köşemizin mart ayı konusu 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ve onun yaratıcısı. Dünya Kadınlar Günü, gördüğümüz kampanyalar ve reklamların etkisiyle kimi zaman kapitalizmin bir oyunu gibi anlaşılsa da 8 Mart, temelinde ona verilmiş bir tepkidir ve kökleri işçi hakları hareketlerine dayanmaktadır. 8 Mart'ın ortaya çıkışı (2. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda alınan kararlar), 1908 yılında New York'ta eşit işe eşit ücret talebiyle yapılan protestolar sırasında yanarak ölen 129 kadını anmak amacıyla olmuştur.

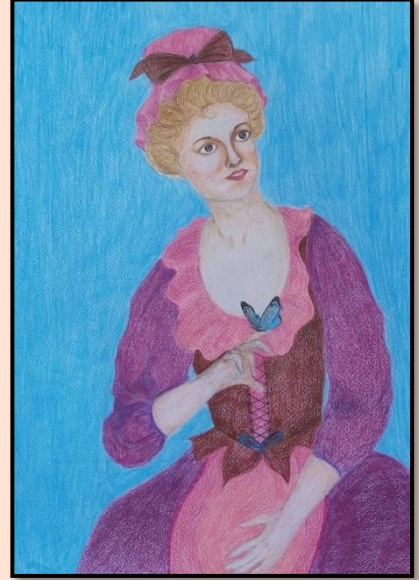
Hadi gelin hep beraber, Kadınlar Günü'nün fikir kaynağı ve yaratıcısı, bir kadın hakları savunucusu Clara Zetkin'i tanıyalım.

Kadın hakları mücadelesinin sembolü : Clara Zetkin

« ...kadının faaliyeti kesin olarak ev içinden toplum içine kaydırıldı. Başlangıçta kadını fabrikaya çeken şey görece yüksek kazanç, daha kolay iş umudu idi. Ama çok geçmeden zorunluluğun gücüyle sanayi yaşamının ta göbeğine fırlatıldı ve orada tutsak edildi. »(Zetkin).

I. Çocukluk ve gençlik yılları :

Clara Eisner*1, 1857 yılında Almanya'nın Leipzig kentine yakın bir köy olan Wiederau'da, orta hâlli bir ailenin çocuğu olarak doğmuştur. Clara için doğduğu ve gençlik yıllarını geçirdiği bu köyde gözlemlediği işçilerin ağır çalışma ve yaşam koşulları ileride işçi sınıfı için vereceği mücadelenin tohumlarını atmıştır. 1872'de ailesi, çocuklarına eğitim olanağı sağlamak için Leipzig'e taşınmıştır. Leipzig'de geçirilen yıllar Clara için hem yüksek bir eğitim gördüğü hem de Almanya'nın sanayileşmiş bu bölgesinde işçi sınıfı mücadelesinin şekillenmesini izleyip sosyalist fikirlerle tanıştığı bir dönem olmuştur.

Çizer: Edanur KARSLIOĞLU 10/B

II. Paris Sürgünü:

1878'de Almanya Sosyalist İşçi Partisi'ne katılmıştır. Bu sırada, hem düşünsel hem de özel hayatında çok önemli yeri olan Ossip Zetkin ile tanışmıştır. 1878'de Almanya'da sosyalist hareketin kısıtlanması üzerine Paris'e gitmiş burada yaşamını birleştirdiği Ossip Zetkin ile yaşamaya başlamıştır. Paris'te geçirdiği yıllar Clara için maddi olarak en ağır yılları olmuştur. Çoğu zaman yokluk sınırında yaşayan Clara ve Ossip'in ayakta kalabilmesi giderek zorlaşırken uzun süren ağır bir hastalıktan sonra Ossip Zetkin, Ocak 1889'da hayatını kaybetmiştir. Bu Clara için çok acı bir kayıp olsa da sonrasında bu konuyla ilgili, verdiği mücadelenin onu ayakta tuttuğunu söylemiştir. Aynı yıl II. Enternasyonal'in Paris'teki kuruluş kongresinin hazırlık çalışmalarına katılan Clara, ilk kez bu kongrede, büyük bir kalabalığa karşı kapitalist sistemde kadın işçilerin durumunu anlatan bir konuşma yapmıştır.

¹ Clara Zetkin, Rus eşi Ossip Zetkin ile resmi olarak evlenmemiştir. Zetkin soyadını almakla yetinmiştir. Clara'nın komünizm ile ilgili birikimini geliştirmesinde Ossip Zetkin'in büyük katkısı vardır.

III. Mücadele'nin aracı: Die Gleichheit :

1892 yılında Clara Zetkin, Alman sosyal demokrasisinin henüz kurulmuş kadın dergisi, «Die Gleichheit »ın (Eşitlik) editörlüğünü üstlendi. Bu dergiyi 25 yıl boyunca yönetti. Dergi onun yönetimi altında, işçi ve emekçi kadınların yaşamlarının, düşünce ve duygularının gerçek bir tercümanı, mücadelenin bir aracı hâline geldi.

Yarattığı bu etkili mücadele aracı sayesinde büyüyen kadın hakları hareketinin önderlerinden biri oldu.

IV. 8 Mart'ın doğuşu:

Çizer: Lara BEKTAŞ 10/D

1907'de Stuttgart'ta düzenlenen 1. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansında, yeni kurulan Uluslararası Kadın Sekretaryası'nın yönetimine seçilmiştir. 1910 yılında Kopenhag'da yapılan ikinci konferansta, onun önerisi ve önderliğiyle eşitlik, demokrasi, barış ve sosyalizm için bir mücadele ve dayanışma günü olarak her yıl kutlanacak uluslararası bir kadınlar günü kararı alınmıştır. Bu uluslararası kadın gününün tarihi olarak da, New York'ta 129 kadın işçinin yanarak öldüğü gün olan 8 Mart seçilmiştir. Böylelikle ilk kez 1911'de, "Kadınların oy hakkını verin!" talebiyle kutlanan, dünya emekçi kadınlarının günü doğmuştur.

V. Savaşa karşı :

Ne var ki işçi sınıfının örgütlülüğünün arttığı yıllar aynı zamanda 1. Dünya Savaşı'na giden taşların da döşenmeye başlandığı yıllardır. Zetkin, yazdığı savaş karşıtı yazılar ve konuşmalar yüzünden defalarca tutuklanmıştır ancak bu durum onun barış için verdiği mücadeleyi durduramamış, Berlin'de 1915 yılında savaş karşıtı Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nı düzenlemiştir.

VI. Son yılları :

Mücadeleyle dolu yaşamında Zetkin'in karşısına çıkan son mücadele Hitler faşizmi olmuştur. Clara Meclis'te Hitler'e ve Almanya'da Nazizm'in yükselişine karşı konuşmalar yapmıştır. Daha sonra, Alman Komünist Partisi'nin yasaklanmasından dolayı, 1933 yılının Şubat ayında Rusya Parlamento binasının yakılmasından (Reichstag Yangını olarak bilinir.) ardından, Clara Sovyetler Birliği'ne taşınmıştır. Kalp krizi geçirerek Rusya'da yaşamını yitirmiştir. * 2

Irmak ARMAĞAN
10/A

² Kaynak: ÇOBAN F. TOPLUMSAL CİNSİYET KURAMINA GİDEN YOLDA YAŞAMI VE FİKRİ KATKILARIYLA CLARA ZETKİN

DİZELERDE KADIN

Kadındılar

Kadındılar hep onlardan istendi
Ağırdı kaldırdılar
Taşlıydı, bırakılsa elleri
Düşer kalırdılar.

İtilmiş gündüzlerde
Çoğu ancak gecelerde vardılar
Çağrıldıkça geçici
Fısıltılara kandılar.

Onlar bütün yatışlardan
Biraz korku biraz umut
kalkardılar
Dendi istemiyorum güçleriydi
oysa
Bütün yalnız kaldılar.

İstenseydi ağırlı bir sütü
Mutlu sevinçli sağardılar
Dölsüz bir süre eğretili yeşili
Bakır sıcaklar geldi soldular

Kıskançtılar, onurlu
Baktılar başlar öne eğiliyor
Hırçın atların terkisinde
Yalçın dağlara kaçtılar.

Behçet Necatigil

Çizim: Lara BEKTAŞ
10/D

"Bir kadını ben
ve insan kadın olunca
Her şeyi unuttur yüreğinin
içindekinden başka."

Lale Müldür

Kadınlarımızın Yüzleri

Kadınlarımızın yüzü acılarımızın kitabıdır
acılarımız, ayıplarımız ve döktüğümüz kan
karasabanlar gibi çizer kadınların yüzünü.

Ve sevinçlerimiz vurur gözlerine kadınların
göllerde ışıyan seher vakıtları gibi.

Hayallerimiz yüzlerindedir sevdiğimiz
kadınların,
görelim görmeyelim karşımızda dururlar
gerçeğimize en yakın ve en uzak.

Nazım Hikmet

Quantitatif

Güzel kadınları severim,
İşçi kadınları severim,
Güzel işçi kadınları
Daha çok severim,

Orhan Veli Kanık

Eylül

"Yazın bittiği her yerde söylenirse
kadının gittiği de her yerde söylenir
kadın gittiği her yerde şiir diye söylenir:
Kadının gittiği yazın bittiğidir, her yerde
yaz biter kadın giderse, bunun sonu şiirdir,
yazın sonu şiirdir,
şiirdir aşkın sonu..."

Haydar Ergülen

TİFİLM (Film Köşesi: Öğrenciler öğrencilere öneriyor.)

MAMMA MIA! (2008)

Popüler bir müzikalin beyazperde uyarlaması olan Mamma Mia!, ABBA şarkıları üzerinden kurgulanmış bir aşk ve düğün hikâyesidir. Başrolde gördüğümüz Meryl Streep, Amanda Seyfried, Pierce Brosnan, Colin Firth, Stellan Skarsgård, Dominic Cooper, Julie Walters ve Christine Baranski canlandırdıkları karakterleri bize daha da fazla sevdiren filmin müzikal tadında ilerleyen havası bizi içine çekiyor ve hemen etkiliyor.. Ben de dâhil olmak üzere genellikle müzikal filmlere ilk başta önyargılı yaklaşılsa da film, bu ön yargıları bütünüyle yıkıyor. Hareket bile edemeyecek kadar kendinizi zihnen yorgun hissediyorsanız "Mamma Mia!" tam size göre!

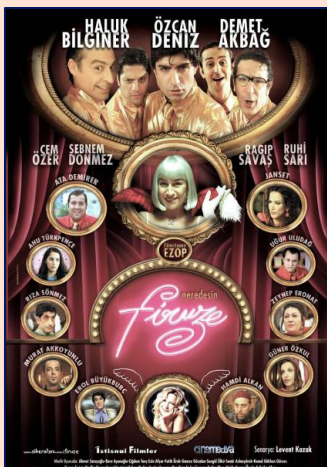

DUMB AND DUMBER (1994)

Jim Carrey ve Jeff Daniels'ın başrollerde olduğu, iki saçma ve komik karakteri filmin her sahnesinde gülerek sorguladığınız bu film mutlu olmak için yardımınıza koşuyor. Filmi yirmiden fazla defa izlemiş biri olarak eğleneneğinizi ve tekrar tekrar izlemek isteyeceğinizi gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Bu komedi filminin en güzel yanlarından biri de hem ailecek hem de tek başımıza izlerken inanılmaz güzel vakit geçirebileceğimiz bir film olması.

Pelin ALAN
10/A

Kantin'den öneri :

Neredesin Firuze

"İntihar edeceksek, yaşayarak edelim."

Neredesin Firuze, 2004 yapımı bir Türk filmi. Batmak üzere olan bir plak şirketinin hayatta kalma macerasını konu alıyor. Filmde yaşananlar çoğu kez yürek burkucu belki ama anlatım karamsarlığa saplanmıyor. Şarkıları, rengârenk kostümleri, umut dolu mesajı ile sıkıcı karantina günlerimizi renklendirmek için birebir.

*Bir sonraki sayımıza sizin de önerilerinizi bekliyoruz. ;)

ATIŞTIRMALIK MİTOLOJİ

Mitoloji, her ne kadar geçmişte kalmış gibi görünse de aslında günlük yaşantımızda hâlâ birçok alanda izlerini sürdürüyor. Bu izlerinden bazıları da her gün fark etmeden kullandığımız sözlerde saklı. Atıştırmalık Mitoloji’de bu ay, mitolojinin günümüz Türkçesine bıraktığı sözcükleri ve bu sözcüklerin hikâyelerini derledik.

Fayton adının mitolojik kökenli olduğunu biliyor muydunuz ?

Fayton kelimesinin kökeni Yunan mitolojisindeki Güneş Tanrısı Helios'un oğlu Phaethon'a dayanır. Hikâyeye göre Phaethon babasının güneş arabasını kullanmak için izin alır ancak atların kontrolünü kaybederek karmaşa yaratır. Zeus, daha fazla zarar vermesini önlemek için Phaethon'u bir şimşek ile vurur. Bu hikâyede bahsi geçen Phaeton, "Fayton" arabasının isminin ilham kaynağıdır.

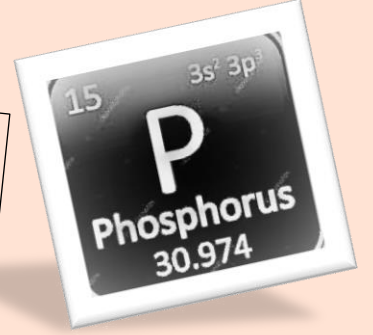
Phobos'tan "fobi"

Günlük hayatımızda sık sık korkularımız için kullandığımız bu kelime, Yunanca korku anlamına gelen "phóbos"tan türetilmiş. Mitolojide Phobos, korkma duygusunun tanrısıdır. İkiz kardeşi Dehşet Tanrısı Deimos'la birlikte Ares ve Afrodit'ten doğduklarına inanılır. Savaş Tanrısı Ares savaşırlara giderken iki çocuğunu da yanına alırdı. Çocukları savaşın getirdiklerini yani korku ve dehşeti temsil etmekteydi.

Fosfor elementinin, adını mitolojiden aldığını biliyor muydunuz ?

Phosphoros, sabah yıldızının Yunan mitolojisindeki adıdır. Elementin adı, yapılan deneyler sırasında karanlıkta parlayan ve parlak bir şekilde yanan beyaz bir malzeme ürettiği için ışık getiren veya ışık taşıyıcı olarak tercüme edilen Yunanca "φῶς (ışık)", "φέρω (taşıma)" kelimelerinden türetilmiştir.

Günlük hayatımızın tanıdık duygusu : Panik

Pan, satirlerin, çobanların, sürülerin, dağlık ve tenha arazilerin yabani tanrısıdır. Mitlerde yarı keçi yarı insan, boynuzlu ve kuyruklu olarak tasvir edilir. Ürküten bu görüntüsünün tersine çoğunlukla kırlarda dolaşıp flüt çalan, sevimli bir figürdür. Ancak Pan, aynı zamanda çığlık atarak düşmanlarını kaçıрма, panik ettirme yeteneğine sahiptir. Öyle ki kırlarda aniden insanların karşısına çıkıp görenleri korkuttuğu için nedeni olmayan korkulara onun sebep olduğuna inanılır. İşte "panik" kelimesinin kökenini de buradan gelir.

SİZİN ELİNİZDEN EDEBİYAT

LACİVERT HÜZÜN

Issız bir okyanusta adım gibi yalnızım, kimse yok yanımda. Ben Ada... Kovalasa bile günler birbirlerini ben gene de yalnızım. Hâlbuki ben seçmemiştim yalnız olmayı, yalnızlaştırılmayı... Sürgüne gönderilen birinin, bir müddet sonra bulunduğu ortama alışması gibi alıştım. Benim için her yer çöl gibi, her yer birbirine benziyor, çöl geceleriye ruhum ve ellerim gibi soğuk. Dersiniz şimdi mutlu olsana, ne derdin var ki senin, diye...

Evet, bir derdim var ama ne siz sorun ne de ben söyleyeyim. Kolay olmadığını bile geceleri ağlamak, hıçkırıkların duyulmasını diye nefesini tutup gözyaşı okyanusunda boğulmak mı, bilirim elbet, her gece yaptığım şeyi nasıl bilmem? Küçükken bir tokayla mutlu olabilen o benden eser yok. Şimdilerde ruhu paramparça, duygusuz, belki pesimist, belki deli... Ama kimse denemedi tanımayı beni. Yağmurlarda ağlardım belli etmeyeyim, diye ama alev gözler beni ele verirdi. Kendime bile düşmanım kısaca. Oysaki her şey hazırды mutlu olmak için, tek eksik bir kıvılcımdı ama o da olmadı.

*Yeşillerden akan bir şelale
Alabildiğince umutsuzluk dolu
Lakin olmadı kimse, benimle
Neden, niçin?
Irak olmayı seçtiniz bana, niye
Zaten kırık bir ruh ne yapabilir ki size*

Sen üzülürsen yanıma gelebilirsin, dinlerim; açın hâlinden tokun anlamadığı gibi derdi olanı da mutlu olan anlamaz. Ben anlarım, ağlamak istersen ağlayabilirsin; sonuçta dert ne olursa olsun akan renk aynı, aynı geminin yolcusu... Şeffaf... Şeffaf belirsizliği, arada kalmışlığı temsil eder. Ruhum ne kadar lacivert olsa da dört duvar arasında belirsizliğe karıştı.

Bir gün sen de gelirsene buraya, seni çöl bahçelerine götürür, gece sularında tek ışık gibi bizi kandıran ayı izletirim.

*Elveda sana güzel umutlar, **mutlu** insanlar...*

ADA KOÇALAN 11/B

Ben

Kendimi birkaç yıl önce heyecanla indirimden alınmış, şimdi toz bezi olan bir tişört gibi hissediyorum ya da nasıl denir, yenmediği hâlde sofraya gidip gelen bir reçel gibi. Simgesel olarak hep varım ama varlığımın amacımla bir ilişkisi yok. Duvarları olmayan bir hapishanede aylar geçiriyorum, hem de gönüllü olarak. Bu da benim kaçış hikâyem. Hapishanemin ziyaretçileri var, ayrıca oldukça kalabalıklar.

Bütün benleri akşam yemeğine davet ettim bugün. Bunca yıl öğrenebildiğim tek şey ancak beraber çalışınca bir yere varabildiğimiz. Aman tanrım! Ne kadar da farklılar birbirlerinden; bir tanesini susturamıyorum, bir diğerinin ağzını bıçak açmıyor. Kaç kişiler bunlar? Geçen geldiklerinde bu kadar kalabalık değillerdi. Olduğu kadar oturtuyorum onları masaya, tabakları diziyorum. Bir sürü farklı çeşit yemek hazırladım, açıkçası hepsinin en iyi hâlinde olmasına ihtiyacım var bu akşam.

Onlara nasıl hitap edeceğim hakkında çekincelerim var, kargaşa yaratmamalıyım. Gündelik bir muhabbetle açıyorum konuyu, daha iki üç tanesinin cevap vermesiyle konu hemen başka yerlere kayıyor. Bu böyle olmaz ki canım, odaklanmamız lazım. Pes ettiğimiz her mücadele birbirimizi dinlemediğimiz bir kanıtı.

Bir sıra sistemi hazırlıyorum; kimisi bayılıyor, kimisi nefret ediyor tabii. Karamsar olandan başlıyorum dinleme, huysuz şirin olarak da adlandırıyorum onu, o tabii ki bu akşamı bile gereksiz buluyor, bir yere varamayacağımızı anlatıp duruyor. Ben niye dinliyorum ki bunu, ne yararı dokundu şimdiye kadar bana zaten. Plancı, sıra sistemini en çok seven, sıra ona geliyor. O bütün istatistikleri hazırlamış bile, işini şansa bırakmayı sevmiyor. Onu sevdiğimi söyleyebilirim, içimi ferah tutuyor. Sırayla hepsini teker teker dinliyorum, kimisini ne çok özlemişim kimisini de evime soktuğuma bile şaşıyorum. Nazik davranmaya çalışıyorum, kırılmasınlar yani. Hayatımla yani hayatımızla ilgili birkaç önemli konu daha atıyorum ortaya, fikirlerine ihtiyacım var. Ah, on yıl önceki beni ne çok özlemişim. Hayat dolu, mutlu, pozitif bir insan o. Çevresindeki herkese enerji veriyor, beni de heyecanlandırdı şimdi. Sonra şarkıcı olanı dinliyorum, onda da mükemmel bir sahne ışığı var. Meslekler üzerinden hayatlarını şekillendirenlerin sayısı çok artmış bu buluşmamızda, bir kısmı gerçekten de çok mutlu. İçimde örnek alınacak ne çok ben varmış meğer.

Hemen bir karar verdim, akşamı sakın bir şekilde kapatıp hepsini evlerine uğurladım, ben de erkenden yattım sabah önemli işlerim vardı. Sabah olur olmaz kalktım, sevdiğim bütün eşyaları koliledim, bir kamyon çağırdım, ilk bulduğum eve taşındım. Eve gider gitmez de aldım elime kalem kâğıt dün akşamki testimden geçen bütün benlere mektup yazıp yeni adresimi belirttim. Mutlu benler, sevdiğim eşyalar, yeni kararlar...

DEFNE YAĞLI 11/A

TANIDIK KADER

Kader kısmet dediğimiz şey bugüne kadar insan evladına karşı yapılmış en espritüel hamledir. Tatlı bir acısı vardır her küçük tesadüfün. Üniversitenin ardından Viyana'da yüksek lisansımı tamamlayıp ülkeme döneli 13 yıl olmuştu. Avrupa kültürü ve yaşam kalitesi olarak saatlerce eleştirebileceğim ama yine de o karakteristik şehirlerine doyamayacağım topraklardı. Fakat ben asla iletişim kurabildiğimi hissetmedim uzun bir süre. Türkçenin beslediği güçlü ifadelerimize karşılık gelecek, o kadar şairane bir dil daha bulamadım kendime. O yüzden dönmek istedim. Ne büyük kısmetmiş.

Kliniğimde oturuyordum. Cam kenarı koltuğumda kitabımı okuyordum. Doğrusu hiçbir zaman okuduğum kitabın bir sayfasını bile elimde kalem olmadan geçemem. O yüzden yavaş okurum kitapları. Üzerlerine notlar ala ala, o zaman kendimi kaybederim kelimelerde. Tam böyle bir anda sekreterim girdi odama. "Yeni bir danışanın randevu saati geldi, içeri alayım mı?". Hâlâ çocuk yüreğim için bu ses hiçbir zaman değişmeyen, teneffüsün bittiğinin haber eden okul zilinden farksızdı. Kitabımı kapatıp yanıma koydum. Önüme yeni, boş, acısı tatlı kaderlerle dolmamış bir dosya alıp kafamla onayladım. Sekreterimin ardında odama giren genç kadını ilk gördüğümdeki tepkimi anımsamıyorum şu an. Aklımı kaybetmiştim saniyeler içerisinde. Tüm bedenimin soğuduğunu hissettim yine aynı saniyeler içerisinde. Nedenini bilmiyordum. Karşımda duran ve beni bu hâle getiren kişiyi ilk kez görüyordum. Emindim bundan. Hızla kendimi toparlayıp kadını karşıladım. İsmi sordum. "Turna". İnce elleri, kumral, dalgali ve özensiz toplanmış saçları ve yumuşak yüz hatları vardı. Doğrudan gözümün içine bakıyor, oturduğu, aslında oraya danışanlar rahat hissetsin diye koyduğumuz koltukta bile duruşunu bozmuyordu. Konuşmaya başladı. Sık aralıklarla panik atak geçirdiğini söyledi. Çok rahattı bunları konuşurken. Tuhaf bir durum vardı kontrolüm dışında ilerleyen. Bana bu şekilde anestezi etkisi yaratan kadının duygularına daha yakın olmak için önce geçmişinden bahsetmesini istedim. O seans sakın ve sessiz geçti. Usulca çocukluğunu, gençliğini anlattı. Birkaç soru sorabildim sadece.

Onu evlatlık alan bir aileyle büyümüş, üniversiteye devam ederken kızını doğurmuştu. Sorunsuz bir ailede büyüdüğünü iddia ediyordu. O konuda çok fazla konuşmadı. Kızı onun için hayatının birinci sırasındaydı her zaman. İlgimi çekmişti bu. Genç birinin çocuğunun sorumluluklarını kendi hayatı ve hatta ailesinin önüne koyması... Bana sadece bundan ibaret hayatlarla gelen ve seanslarca sadece kaygılarından bahseden danışanlar varken onun bu durumu sıradanlaştırıp başka bir neden dolayısıyla panik ataklar geçirmesi ilgimi

çekmişti. Ona neden daha önce ailesinin dışında psikolojik bir destek almadığını sorduğumda şu cümleyi kurmuştu: “ Kader âşıktır gayrete. “. Fakat seansın sonunda dosyanın hâlâ boş olduğunu fark ettim. Hiçbir şey yazamamıştım, kafam karışmıştı, uyuşmuştum anestezinin etkisiyle bir seans boyunca. Zaten dolu sayfalar ve hikâyeleri barındıran kitaplara yazmadan duramayan ben, boş sayfaya bir çizgi çizememiştım Turna’nın şimdiye kadar yaşamış kaderiyle ilgili. Titrek bir nefes aldım ve sadece o cümleyi yazdım dosyanın ilk sayfasına, “Kader âşıktır gayrete. ”.

Günler acele ediyor, seans aralarında elimden düşürmediğim kitabımın yerini Turna’nın dosyası alıyor, elimdeki kalem zorlanıyordu artık. Dört seans daha geçirmiştık onunla. Hâlâ çok tanıdık bir yabancıydı benim için. Buna hazırlıklı olduğumu düşünerek başladığım mesleğimde ilk defa ben de hissediyordum. İlk defa gözüm doluyor, tepkisiz kalmam gereken yerlerde anlattıklarından fazla etkilenip bardağımdan taşıyordum gerçek düşüncelerimi. Dediğim gibi, kontrolü kaybetmişim. Sebebini çözemiyordum, neden ayağım takılmıştı yıllarca bir orman oluşturacak kadar diktiğim fidelerden sadece birinin köklerine? Neden böyle bir bağ kurmuştım da yoruyordum kendimi?

Seanslar boyunca edindiğim bilgileri her gece inceliyor, bu kadının hem kendisi üzerindeki hem benim üzerimdeki etkisini çözmeye çalışıyordum. 20 yaşından beri kızının babasını görmemiş bir kadındı bu. Anne ve babasının seyrek yardımlarıyla ve kendi günlerini ona adayarak büyütmüş çocuğunu. Sırf bu yüzden son sınıfı iki kez okumuş, girdiği işlerde tek başına geçinen bir kadın olmanın yanında getirdiği baskılarla çok uzun süre duramamış, en son kendine evlerine yakın bir pastane açmıştı. Bu noktaya kadar domino taşları gibi dizdiği hayatını, kızı 12 yaşına geldiğinde ufak bir dokunuşla yıkmıştı, “Ben babamı tanımak istiyorum.” cümlesi ile. Turna uzun süre direnmiş, kızını bu fikirden uzaklaştırmak için daha önce hiç girmediği rollere girmiş, evde bağırıp çağırırken aynada kendini görünce ağlamaya başlamıştı. Bu dönemin ve yoğun atışmalarının kazananı kızıydı. Savunmasız kalmış ve kızının gözünde vatandaşı olmadığı bir ülkeye sürgün edilmişti: Hayat Kısıtlayanlar Ülkesi. Bu sırada yaşadığı kaygı bozukluğu, panik ataklara yaklaştığını görmesini engelleyecek bir sis bulutu oluşturmuştu ona. İçine doğru yürümeye devam ettiği gri, bungen ve ağır bir sis bulutu. Kızı babasıyla buluşmuş ve düzenli olarak görüşmeye başlamıştı. Turna için panik atakların başladığı günlere denk geliyor bu da. Her biri için hayatlarını bir kafese sokan gergin 2 yıldan sonra Turna bana gelmişti.

Saat gece bir buçuktu yanılmıyorsam. O gün çalışmamıştım. Annemin ölüm yıldönümüydü. Eve geldim. Anahtarımı girişteki masaya fırlattım. Bitkindim. Ayakkabılarımı çıkarmadan salona geçip gitmeden önce bıraktığım kahvemi içmeye devam ettim. Turna'nın dosyası önümdeki masada duruyordu, ona ilişti gözüm.

Kalbim sığmadı göğüs kafesime bir an. Gözlerimin uzun süre sonra etrafa soru işareti değil, nokta koyarcasına baktığını hatırlıyorum. Tekrar buz kesti ellerim. Ateşim varmış gibi sanki, yanıyordum. Yanaklarım, alnım ısınmıştı. Buz kesen ellerim titremeye başladı. Elimdeki kahveyi kendime hâkim olmaya çalışarak masaya bıraktım. Turna'yı aradım. Evime gelmesini istedim. Şaşırdı ama bu saatte aramam onu da meraklandırmış olmalı ki ben telefonu kapamadan yola çıkmıştı. Bir yandan içimde, kendimle uzun süredir içinde olduğum savaşı bitirmenin burukluğu ve yorgunluğu varken bir yandan da biten savaşı kazanmış olmanın zafer sarhoşluğunu yaşıyordum. Bir yudum daha aldım az önce ellerimin titremesi ile masaya da ikram ettiğim kahvemden. Boğazımda kalıyordu, yutkunamıyordum hâlâ. Bu fide köklerinin neden ayağıma takıldıklarını bulmuştum.

"Annem." dedim uzun bir suskunluk ardından Turna'ya. Geldiğinden beri kafamda toparlamaya çalışıp nasıl ifade edeceğimi planlıyordum. Biraz önce benim oturduğum yerde yine aynı şekilde, duruşunu bozmadan bu sefer o soru işaretleri saçan gözlerle bakıyordu bana. Tekrarladım. Sesim titriyordu. "Annem, ben yüksek lisans için yurt dışındayken kalp krizi geçirip hayatını kaybetmişti. Ben ilkokuldayken boşandıkları babamla ilgili devamlı söylenirdi evde. Onu rahatlatır mıydı beni bu şekilde germek, bilmiyorum. Ama çok uzun bir süre ciddi kavgalar yaşandı evde. Artık babamda olduğum zamanlarla ilgili yalan söylemek zorunda kalırdım anneme, sırf panik atak geçirip ilaç almak zorunda kalmasın diye..." Turna anlamıştı neyden bahsettiğimi akıllı bir kadındı, ya da kaderi onu yontmuştu. "Demeye çalıştığın şey..." devam edemedi cümlesine. Anlamıştı ama o da toparlayamıyordu olan biteni. Başında mekik dokurken yardımcı olmak amaçlı devam ettim. " Hayatının iki yarısı var ve bu yarıları yönlendiren iki kişi. Parçalanmış bir aileyle büyürken böyle oluyor. Evet, o aileyi parçalayan kişiye kızgıyım. Tıpkı büyük ihtimalle kızının da olduğu gibi. Fakat biz bir şeyleri onarmaya çalıştıkça korunmak için işleri daha da zorlaştıran kişiler, onlar genellikle çok yıpranır ve bu da kızın ve benim gibi insanların üzerinde gözle görülebilir bir baskı yaratır. Ben bu çelişkilerle büyüdüm. Ve yıllar sonra sen karşıma çıkıp annemin dediği, bana yaptığı her şeyi tekrar gözümün önüne seriyorsun. Yardımcı olamadan kaybettiğim tek kişi o. Evet bu yüzden seni bu kadar saplantı hâline getirdim. Annem ile bağdaştırdım seni. Sen konuşurken onu gördüm. Sen bakarken onunla

konuştuğumu hissettim. Yaşadıklarını hissettim Turna, Benim hayatımı yönlendiren o iki kişiden biri sandım seni fark etmeden.” Yardımcı olamazdım artık ona. Duygusal olarak beni bu kadar etkileyen bir danışana bizzat terapi uygulama, sis bulutuna doğru beraber yürümekten başka bir şey sağlamazdı. Tanıdığım bir meslektaşıma yönlendirdim onu. En azından doğru yardımı bulması için aracı olabilirdim. Giderken bana bakışını hatırlıyorum, kimin?... Turna’nın mı, annemin mi?

Hâlâ karışıktı kafam. Tespitimin ve yaptığımın doğru olduğunu bilsem de huysuz bir huzur vardı içimde. Elime Turna’nın dosyasını aldım ve řu cümleleri yazdım son sayfaya camın kenarında: “Kader kısmet dediğimiz şey bugüne kadar insan evladına karşı yapılmış en espritüel hamledir. Tatlı bir acısı vardır her küçük tesadüfün.”

DURU SESİGÜRGİL 11/F

VEFASIZ TENEKE

*Her gün aynı saatte
Geceleyin kořarım pencereye
Gıcırdayan tekerlerle sohbete
Açılan camın serbest bıraktığı soluk
Düşürür aklıma ısrarcı bir umut
Kelle taşımaktan bezmiş
Bitkin teneke geliverir.
Ben fark ederken içindeki bulutların boşluğunu
O sürdürür yolunu
Kořar hevesle sonu unutulmuş yokuřa
Bitinceye kadar soluđu
Hatırına gelmez ardında bıraktığı iki gözün umudu.*

İPEK ALGAN 10/C

KUM SAATİ

Zaman(ın) bahçesinde yola çıktım. Çiçekler, ağaçlar dolu burası. Kimisi baharında, kimisi sona yaklaşmış, yapraklarına rüzgâr hükmediyor, yeşillerini sarıya çevirmiş.

Bir filiz var, daha fidan olamadan solmuş... O (ki) daha kıvılcım olamamış bir ateş... Bir hayatın ecel çizgisi çizilmiş, silik adımlarla dünyayı terk ediyor. Fidanın yanı başında, bir kadın ve bir adam, ağlıyorlar. Bir yok oluşun yasını tutuyorlar.

Hemen onların ilerisinde, bir ağaç var, kalın, çizgilerinden belli yaşlı. Bir aksakallı makamına yükselmiş, ermiş, bilgin... Kim bilir kaç çiçeğin çürüyüşüne tanık olmuş? Gövdesindeki karalık artmış, eğilmiş, bükülmüş, yapraklarıysa birer nota olmuş sonbahar senfonisine. Bir ihtiyarın, huzurevinde tıkılıp kalması misali yalnız o da...

Birkaç adım ötede, iki fidan var. Sevdalılar birbirlerine, belli... Birbirlerinin baş harflerini anlamsız kalplerle kazımışlar, daha olgunlaşamamış kabuklarına. Sertleşecek bir gün kabukları, işte o vakit zor olacak o yaranın iyileşmesi...

Bir çiçek var, taç yapraklarıyla taçlanmış. İhtişamlı tıpkı güneş gibi...

Ay çiçeği o. Lakin ne zaman yüzünü güneşten çevirse kararıyor. O hem karanlık, hem (de) aydınlık. (O) iki kapının arasında...

Yemyeşil bir ağaç var biraz ileride, içinde ukde kalmış çocuk olmak istiyor tekrardan. Top peşinde koşmayı, kirli sokaklarda hayallerde kaybolmayı diliyor. Zira sona attığı her bir adım, yavaş yavaş öldürüyor onu...

Bahçenin köşesinde, bir fidan var, erginliğinde... Kırıyor, döküyor... Biraz agresif ama yalnız o da, tıpkı bizim yaşlı ağaç gibi. Sükuneti altın bilmiş, sustukları geliyor ağzına, ama onun tercihi sessizlik.

Bir çiçek ve eski toprağa kök salmış bir ağaç... Çiçek daha yeni yeni açıyor gözlerini, ağaçsa usulca kapatıyor kendininkileri. Bir başlangıç ve bir son... Müzik ve dans gibi, tamamlıyorlar birbirlerini.

Çiçek daha zaman zehrini tatmamış, yüzündeki tebessümden belli...

Hemen onların da ilerisinde, yerde bir makas var. Gümüş, soluk gri. Elime almaya karar veriyorum. Biraz çekiniyorum, adımlarım geriliyor. İster istemez ayaklarım benim fidanımı buluyor. Elim ve makas, senkronize bir dansla son noktayı koyuyorlar...

Zaman(ın) bahçesinde kaybolmuşum. Gökyüzünün derinliklerindeki yıldızları sayıyorum... Her rakamda sana daha çok yaklaşıyorum.

Yanı başımdaki kum saati yavaşlıyor, cebimdeki köstekli saat ise duruyor. Ben senin yanına geliyorum, kaybolmuşların diyarına...

Ben de onlarla beraber zamandaki kısa bir çizgi oluyorum. Her hayat öyküsü gibi başlayan ve biten...

RANİA ERCAN 9/B

KAPANIŞ

Okuduğunuz için teşekkür ederiz. Bir sonraki sayılarımızda Kantin'e katkıda bulunmak isterseniz bizimle iletişime geçmeyi unutmayın.

*Hazırlayanlar: Doğa Terzi, Irmak Armağan
İletişim için: tfldergisi@gmail.com*

